

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 97. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639966996640/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

- det høieste Væsen kunde undslaae mig for at følge. Mine Jndvendnin-
ger var, at jeg ingen Nytte kunde see der af for mig eller andre, und-
tagen den Fornøyle Arbejdet kunde volde mig. Jngen veed, svare-
de han, hvad der er giemt i Tiidens Skiød; og Bær De saa megen Venskab
40 for mig, som jeg smiggrer mig med, saa kan den Fornøyle det vil
være mig, at see Frugter af Deres *talent* ikke være Dem ligegyldig.
Jeg Bad ham derpaa at vælge mig et Arbejde, og han gav mig *Græssets*
le Merchant til at oversætte; som jeg ogsaa gjorde, og her seer min
Ven hvorledes jeg blev Oversætter.
- 45 Dette skeedte i Foraaret 1761 og strax efter at Vi om Sommeren var
kommen paa Landet Blev jeg angreben af den græsseligste *Hypocondrie*.
Jeg tog til Byen igien, for at være hos *Wolert* men alt hvad jeg Brugte
var forgieves; jeg mistede i Sex Dage meere end 16 *Caffee* Kopper
Blod, uden at min Angst tog af, og endskiønt jeg var saa mat at jeg
20 neppe kunde vinde over et Stue Gulv, saa slog mit Hierte dog saale-
des, at man kunde see dets Bevægelser paa mine Klæder naar
man stod tree til fiire Alen fra mig. *Wolert* anordnede mig alt-
saa Staal Curen, som jeg brugte i Syv Uger, men i al den Tiid
forbød han mig paa det strængeste at sye eller Læse. Jeg maatte
5 gaae to Tiimer hver Formiddag og to Tiimer imod Aften und-
tagen den Dag jeg kiørte til Byen for at tale med ham, da de fiire
Miiles Kiørsel var *Motion* nok, den øvrige Tiid af Dagen skulde
jeg enten spille Bolt, Kegler, Kort eller deslige, dog da han saae
at jeg sad meget Lige og skrev, saa fik jeg ogsaa Lov dertil, men
10 paa Vilkaar, at jeg ikke maatte vælge nogen rørende *Materie*. Da
Bornemanns Forretninger ikke tillod ham at komme saa langt
fra Byen, saa var det meget mueligt, at i den lange Tiid, som
vi ikke saaes og taledes ved, Skrive Lysten var forgaaet mig, men
saa maatte Sygdom gjøre mig dette Arbejde til en Nødvendighed
15 hvorved *Destouches L'Homme Singulier* fik en Dansk Kiøl, og da

jeg alt fandt meere og meere Behag i dette Arbeyde, saa over-
satte jeg Vinteren derpaa hans *Poete Campagnard*, og gav Begge
Stykkerne til det Danske *Theatre*.

Først i Aaret 1762 Blev min Moder syg, og maatte holde Sen-
gen indtil den 13de *October* da Gud kaldte hende. Denne Sygdom
havde kostet min Fader uendelig meget. Sygdommen Begyndte
med en stærk *Inflamations* Feber; et lidet Glas med *Spiritus*, som
kostede 2Rdr Blev hver Tiime skænket paa en glocheed *Serviet* og
Lagt paa hendes Mave, hvor længe altsaa slig en Flaske varede,
kan De let slutte, i den Brændende Heede som hun udstod fandt nun
ingen anden lindring end at faae sig og Sengen overstænket med
Luendel Vand, og dette maatte skee saa ofte, at jeg vidner Dem
for Gud, at der i de første tre til fiire Uger Blev i hver 24 Tiimer
forbrugte fem Glas og derover. Foruden det de andre *Medica-*
menter og de med slig en Hoved Sygdom forbundne Omstændig-
heder, som Aareladen, *Igler* og *Lavements* kostede, kom endnu
det til, at hendes gode Venner kom hver Eftermiddag og saac til
hende, saa vi hver Aften havde tie til tolv Mennesker til Bords.
Min Fader havde alt i alt 400Rdr om Aaret; da hun nu døde, og
Begravelses Omkostninger kom til, saa indsaae jeg lettelig
at Sviene af dette Saar, vilde trække sig langt ud, og at det vilde
Blive ganske ulægeligt, dersom jeg ikke fik dette store Sælskab
jaget af Huuset. Forestillinger vidste jeg meget godt, nyttede
ikke, og at mit Svar vilde blive: at han ingen Hovmester behøvede;
jeg maatte altsaa opirre hans Forfængelighed, og dette gjorde
jeg ved at tale om, hvor lidet venskabeligt det var, at de Folk,
som havde ædt hos Os den heele Sommer, ikke skulde nu, da de
vidste, at han ingen offendtlige Stæder kunde komme paa, een
Aften Bede ham til sig uden De fik Maaltid for Maaltid. Da
jeg mærkede at dette virkede gik jeg videre, og vüiste ham, at
det ikke var hans Person og Omgang, men hans gode Maałtider